

(1927- 2016)

KEMAL URAL

1927 Erzincan doğumlu olan Kemal Ural, Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesinden 1950 yılında Ziraat Yüksek Mühendisi olarak mezun olmuştur. Anadolu'nun muhtelif şehirlerinde görev yaptıktan sonra, 1980 senesinde İstanbul'a yerleşmiştir.

Kemal Ural, 1956 senesinde Risale-i Nur'dan Sözler kitabını ilk defa yeni harflerle matbaada tab ettiren rahmetli Atıf Ural'ın ağabeyidir. Erzincan Lisesinde okuyan kardeşi Atıf'a, bir "Küçük Sözler" göndererek Risale-i Nur'u tanınmasına vesile olmuştur. Kemal ağabey, Ege Bölgesinde nurlu hizmetleriyle tanınan, Bediüzzaman hazretlerinin "İmana fedakârane hizmet eden bir hanımın manzumesidir" takdimiyle, şiirini, "Hanımlar Rehberi"ne koyduğu Bolvadinli rahmetli Şahide Yüksel hanımın kızı Ülker hanımla evlidir. Kendisiyle görüşmemizde, beni çok sevindiren bir bilgiye de ulaştım; senelerden beri merak ettiğim bir ayrıntıyı öğrendim. Kemal Ural'ın Bediüzzaman Hazretleri ile beraber çekilmiş fotoğrafı... Üstad otomobilin içinde, Kemal Ural dışarıda, otomobilin camından görüşüyorlar...

Kemal Ural, çok defalar Üstad Bediüzzaman Hazretleriyle ile görüşmüş ve dualarını almıştır... Evliliği de, Ülker Hanımın 16. talibi olarak, Üstad'ın izin vermesiyle gerçekleşmiştir. Çok dramatik iki hapis hayatı da vardır Kemal Bey'in... Ayrıca, sevap ve hizmet cihetinde zerreinin dağ, dakikanın seneler değerinde olduğu bir devirde, 60' ihtilalinin malum sıkıntıları içinde, 1962 yılında; o ağır şartları zorlayarak, "Şûle Dergisi"ni çıkarmıştır. Bu dergi arkadan gelenlere adeta öncü olmuş, kendisinden sonra çıkan birçok dergi için örnek teşkil etmiştir... Bütün bunların anlatımı gelecek...

Çalışmalarım sırasında en zor randevu aldığım, aldıktan sonra da beş saat boyunca evinden bizi ayırmadığı veya bizim ayrılmadığımız bir isim oldu Kemal Ural ağabey. Tam beş saat... Daha evvel hiç kimseye vermediği hatıraları hakkında, muhterem eşleri Ülker hanımefendi dahi, 'evlatlarına bile bu kadar anlatmamıştı' diyerek hayretini gizleyemedi... Biz Kemal ağabeyi, O da bizi çok sevmişti... Kemal ağabey, 2009 itibarıyla 83 yaşında, ilk defa hatıralarını anlatıyor ve bunları almak bize nasip oluyordu...

Kapıyı çalıp karşılaştığımızda 'Hastaydım, belim ağrıyordu, randevuyu neredeyse iptal edecektim' diye söze başlayan Kemal ağabey; beş saat sonra biz ayrılırken heyecan ve neşe içindeydi... Aşağı indiğimizde 5. kat balkonundan 'Ömerciğim!' diye bağırıp kollarını kucaklar gibi açarak selam verişini unutmak mümkün değil... O sırada onu öyle görmek bizi de sevinçten uçuyordu adeta... Hakikaten biz, bu pırlanta kalpli adamı bir daha hiç ama hiç unutamadık...

Ziyaretimizden birkaç gün sonra Kemal ağabeyle telefonla görüştüm. Bu hayret verici ziyareti kendisi de taaccüp ederek, aynen şöyle ifade etti : "Ömer kardeşim, nasıl gerçekleşti bu konuşma, hâlâ hayrettim. Demek ki artık vakit gelmişti, belki de

geçiyordu. Belki de sorumluluktan, bir vebalden kurtuldum. Bu gerçeği şu anda derinden yaşıyor ruhum..."

Şunu özellikle belirtmek istiyorum: Kemal Ural ağabey, anlattığı her hatıranın her satırında kalp ve ruhunun derinliklerinden gelen hıçkırıklarla, çığlıklarla sarsıldı; coşkulu, heyecanlı, hisli ifadeleri, gözyaşlarıyla ıslandı. Bu söylediklerimde mübalağa yok kat'iyen. O anlatırken hep ağladı, ağlattı. Zaten hitabesi çok kuvvetli... Bu nedenle, bir zamanlar yaşanmış olan bu hatıralar, karşıda ağlayan bir adam düşünülerek, heyecanlı, ibretle, duyguyla okunmalı...

Kemal Ural, kardeşi Atıf Ural ve kayınvalidesi Şahide Yüksel'i de anlattı. İlgili kısımlar, bu kitapta bulunan Atıf Ural ve Şahide Yüksel metinlerine dâhil edilmiştir. Kemal Ural'ın "İnançsızlığın Anatomisi" ve "Küçük Şey Yoktur" isimli yayınlamış iki kitabı bulunmaktadır. Üçüncü kitabını da sona erdirmek üzere olduğunu öğrendik.

Ayrıca yayınladığı kitaplarla ilgili şu açıklamayı da yaptı: "Küçük Şey Yoktur" kitabı, Üstadın "Bazen küçük bir şey, büyük bir iş yapar" ve "Küçük şeyler büyük şeylerle merbuttur" sözlerinden yansıyan satırlardır. İnançsızlığın Anatomisi'ni ise, Üstadın "Nura her taifeden insanın ihtiyacı ve susuzluğu var" sözü ilham etmiştir ve inanç gerçeklerinin bir nevi özetidir. Bitmek üzere olan kitap ise yine Üstadın, "Bir yangın var, çocuğum içinde yanıyor!" sözünün sonucu olacaktır.

Kemal Ural ağabeyin hatıralarını yazıp bitirdikten sonra gerekli tashihati yapması için kendisine gönderdim. Adeta yeniden yazarak epey düzeltmeler yaptı. Şunu da belirteyim; engin tevazusundan dolayı, benim önemli sandığım bazı kısımları metinden çıkarmıştır. Elbette, biz onu kıramazdık...

Kemal Ural Anlatıyor:

"Kemal Ural ağabeyin telefonunu Üzeyir Şenler ağabeyden aldım ve kendisini aradım. İlk defa görüşüyorduk. Kendimi tanıtip, çalışmalarımı anlattım ve kendisinden de Üstad Bediüzzaman Said Nursi ve hizmetlerle alakalı hatıralarını talep ettim. Kabul ettiremedim. İsrar edince bu fevkalade kibar insan beni kırmamak için, 'istediklerini yaz gönder bana' dedi. Ben de öyle yaptım. 'Hatıralarınız sizinle beraber kabre gömülmesin ağabey' diyerek; ekte de, örnek olsun diye daha önceden kaydedip yazdığım Abdülvahid Tabakçı ve yakında rahmetli olan İbrahim Canan ağabeylerin hatıralarını gönderdim; sorularımı sordum. Ziyaretine gelmek istediğimi belirttim. Kemal ağabey, aşağıdaki cevabı gönderdi bana. Kendi halet-i rûhiyesini çok hasbî olarak ifade ettiği ve daha sonra bize kendi evinde anlatmış olduğu hatıraların ruhunu, esasını yansıttığı için buraya almak icap etti. Bu mektup gelecek hatıraların temelini, özetini, omurgasını oluşturmaktır. Şunu da belirteyim, Kemal ağabey, bu mektuptan sonra kendisine yazdığım cevabi mektubumla hatıralarını vermeye razı olmuştur. Mektup aynen şöyle:"

Ömer Kardeşim,

Önce kalpler dolusu selam ve dua... Saniyen, gönderdiğiniz ekteki yazıları ve onların içerdiği hatıraları okuyarak bir kez daha maziye ve üstadı yaşadım... Değerli hizmetinizi âcizane tebrik ediyorum.

Ömer Kardeşim,

Çok dar bir zamana rastladım... Anladığıma göre bu bilgi ve hatıraları hemen istiyorsunuz. Bana inanın, hemen yazabilmek gibi bir yeteneğim yok, ilk çıkardığım kitap "Küçük Şey Yoktur" un önsözünde belirtildiği gibi otuz yılda tamamlanabilmişti ancak... Kalbimden test edilerek kopmasını arzu ederim her zaman yazdıklarımın... Hem yaş 83. Sizin ise zamanınız kısıtlı. Hem anlatacaklarıma, hizmet bakımından çok hayati bulduğum bazı eleştiriler ve temennileri eklemek zorunda ve ihtiyacında kalabilirim endişesiyle daha da zorlaşıyordu iş...

Ömer Kardeşim,

Zaman darlığının en önemli manisi ise, *Bediüzzaman'ı, o Garibüzzaman'ı, o Nadire-i Fitratı nasıl yazarsak yazalım, yine de anlatmış olamayız, gerçeği incitiriz, diyorum. Onu Emirdağ'a Bolvadin'den ziyarete giderken, yolcuların "Bediüzzaman!" bağırıışları üzerine otobüsü durdurup inişimi, yoldan beş on metre içeride telgraf direğine yaslanmış, yapayalnız, virdlerini okurken, endişelendirmemek için yavaşça ona yaklaştığım anı, onun beni hissetmemiş gibi okumaya devam edişini, "Ben Atıf'ın ağabeyiyim" demem üzerine başını kaldırışını, söyle Ömer kardeşim nasıl anlatabilirim ben?*

Ve yine,

Onun otomobiliyle Bolvadin'den geçerken, çocukların arkasından koşuşunun taşıdığı anlamı nasıl dile getirebilirim, sonradan yazdığım birkaç kıta şiirle duygularımı dile getirmeye çalışmıştım o gün. Son kıtası şöyleydi:

Saçları kınalı kınalı

Parlıyor nurdan her yanı

Kur'ân-ı Hakîm'in dellal'ı

Üstad Bediüzzaman geliyor!

Ömer kardeşim, hakikatte Üstadın arkasından sadece beş on çocuk koşmuyor, bir nesil akıyordu.

Şu kadarını kısaca söyleyeyim ki, Risale-i Nurun hakikatini, kardeşim Atıf'taki değişimi ve onun medresedeki yaşayışını gördükten sonra layıkıyla anladım. Atıf'tan daha önce ise Sungur ve Abdullah Yeğin'den çok etkilendiğimi önemle belirtmem gerekiyor burada.

Ömer kardeşim, inan çok zor anlatmak. Çünkü Üstad deyince çok daha ötesi var.

"Yeryüzünün en güçlü adamı, en yalnız adamıdır" sözüyle, sanki görmediği ve tanımadığı insanı, Bediüzzaman'ı anlatıyordu bir düşünür.

Hayır! Asıl onu gelecek zamanlar anlatacak bize; çekilen acıların, acz, şefkat, sabır ve sevgi mesleğini, ihlâsın meyvesini, ne imiş, kimmiş Bediüzzaman, "Kur'ân'ın elinde bir elmas kılıç" olan Nurlar'la bir gün sabah olurken!

Ömer Kardeşim,

Şunu da söylememe izin ver ki, ben hatıralarımı kabire değil, sonsuzluğa götürüyorum. Sen de sonradan gel, Üstadla buluşur, röportajı sürdürürüz orada. O zaman bak sana daha neler anlatacağım neler!

Selamlar... Sevgiler... Dualar... Ve dualarınızı rica...

Başarı dileklerimle...

BÂKÎ olan yalnız O'dur...

Atıf Ural (1933 – 1966) Kemal Ural'ın kardeşi.

1956'da Risale-i Nur'ları yeni harflerle matbaada ilk defa tab ettirdi

RİSALE-İ NUR'UN HAKİKATİNİ, KARDEŞİM ATIF'TAKİ DEĞİŞİMİ GÖRDÜKTEN SONRA LAYIKIYLA ANLADIM

-Kemal Ural ağabey önce kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

-31 Ocak 1927 Erzincan doğumluyum. O gece 'Miraç gecesi' imiş. İsmimin başında Mehmet vardır. Yalnız, Üstad'la ne zaman görüşsem bana "Kâmil kardeşim" derdi. Kemal ismini kullanmazdı.

Babam Rizeli, annem ise Erzincanlıdır. Babam "Kuzat" mezunu, sarıklı Osmanlı kadısıydı, yani hâkim... Hâkim babam Erzincan'dan sonra Kars'a tayin oluyor. Orada kardeşim Atıf dünyaya geliyor. En son Rize'ye tayin olan babam, emekli olduktan sonra tekrar Erzincan'a geliyor ve kısa bir süre sonra da orada vefat ediyor. Ben o sırada fakültenin üçüncü sınıfında okuyordum.

Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesini 1950'de Ziraat Yüksek Mühendisi olarak bitirdim. İlk görev yerim Banaz; daha sonra Dumlupınar, Balıkesir, Manyas, Vezirköprü ve Lâdik'te çalıştım. 1956 senesinde Bolvadin'den, Üstad'ın hanım talebelerinden Şahide Yüksel hanımın kızı Ülker hanımla evlendim. Yaşadığım mahkeme ve hapis hadiselerinden sonra bir müddet işsiz kaldım. Ailece bazı sıkıntılar çektik. 1960'da İstanbul'a geldim. 1962'de Şûle Dergisini çıkardım... 1963'de tekrar memuriyete döndüm. En son 1980'de Devlet Su İşlerinden (DSİ) emekli oldum. Şimdi İstanbul'da oturuyorum.

-Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini ve Risale-i Nur'u ilk defa nasıl tanıdınız? Kimler vesile oldu?

-Sene 1947. Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesinde okuyorum. Fakültenin mescidinde 'Küçük Sözler' le karşılaştım. Bu, Risalelerden gördüğüm ilk kitaptı. Daktilo ile yazılmıştı. İlk okuduğumda içimde gizemli bir duygu elbet vardı. Farklı anlatımlar etkilemişti beni. Bediüzzaman ismi ayrıca büyüleyiciydi. Fakat bu etkiyi, Bediüzzaman ile ilgili merakımı bir anda tam tahlil edemezdim. Zaman içinde açılacaktı bu... Hani gül çiçeği tedricen açılır ya, öyle bir şey oldu benim için... Burada, mescitte bize namaz kıldırın Düzceli Mevlüt Sami Dudak'ı rahmetle anmalıyım. Veteriner Fakültesinde okuyordu. Görmemişti fakat Bediüzzaman'ın büyük bir zat oluşundan bahsediyordu bize.

Mustafa Sungur ve Abdullah Yeğin gelirlerdi Fakülte mescidine. Onlardan çok etkilendiğimi özenle ve önemle ifade etmem gerekiyor burada. Ziraat Fakültesi mescidinde, Nurlar'daki iklimi ilk onlardan içmiştik, onlardan bize sığramıştı gerçeğin kıvılcımı.

Abdullah Yeğin, Dil Tarihte okuyordu ve bir ara bizim yurttaki kalıyordu. Sabah ezanıyla abdestini alır, ben daha yataktayım, yanıma gelir, serin eliyle alnıma dokunur, beni uyandırır. O dönemde bir ara namaz kıldırıyor bize.

İsterseniz, bu konuda bir hatıra nakledip gülümseyelim biraz: Bir sabah namazdayız, Abdullah Yeğin imam; 'Vettini vezzeytûnî...' suresini okumaya başladı; sonra "İllelezine âmenu ve amelüssâlihâti ve teva sav..." demez mi... "Asr" suresine geçmişti. Allah'ım, orda bizi bir gülmek aldı ki... Anlatamam... Tabii biz gülünce o da bıraktı kendini. Artık tekrar abdest alındı... Bu da böyle bir hatıra işte...

Benden altı yaş küçük olan kardeşim Atıf, o sırada Erzincan Lisesinde okuyordu. Ona, 'Küçük Sözler' i gönderdim o sırada. Ertesi sene Ankara'ya gelip Hukuk Fakültesine yazılan Atıf'ın ilk ağabeyi Ziya Nur¹ oldu. İlk feyzi ondan aldı. Aynı okulda, Hukuk'ta beraber okuyorlardı. Kardeşim Atıf Ural, Ankara'da dersane'de kalmaya başladıktan sonra, büyük bir ruhi değişim geçirdi...

¹ Ziya Nur ile ilgili hatıralar bu kitapta kendi adı ile neşredilmiştir.

Risale-i Nur'un hakikatini, kardeşim Atıf'taki değişimi gördükten sonra daha iyi anladım ben. Ulucanlar'da bir kap yemeği pişirmeğe çalışan gazocağının gizemli sesi hiçbir zaman gitmedi kulağımdan. Boyacı İsmail ve kardeşiyle hukuk öğrencilerini, aynı çatı altında birleştiren nuranî bir ekoldü bu medrese. Asabi mizaçlarla, sakin fitratlar uyum içindeydi orada. Mustafa Türkmenoğlu, Hüseyin Aşçı, Erhan Arbatlı, Abdünnur, Ahmet ve diğerleri unutulmaz, onlar melek yapılı işçilerdi. Saadet asrını canlandırıyor, hatırlatıyor sahne...

NECİP FAZIL ÜSTAD'I ZİYARET ETTİ

-Fakülteden mezun olduktan sonra ne yaptınız?

-Fakülte mezuniyetinden sonra askerlik (yedek subaylık) dönemi başladı, İstanbul'da. Altı ay bir süre... Üstadın 1952 Gençlik Rehberi mahkemesini de görmüştüm bu dönemde; Üstada mesleği sorulduğunda "İMANA HİZMET" diye cevap verdiği duruşmada, Abdurrahman Şeref Laç'ın savunma yaptığı o muhteşem unutulmaz günde oradaydım ben. Ve Süleymaniye Kirazlımescid Sokaktaki 46 nolu dersaneye ziyaretlerim...

-Bediüzzaman hazretlerine çok sayıda ziyaretleriniz olduğunu biliyoruz. O'nu ilk defa mahkemede gördüğünüzü söylediniz; daha sonra?

-Evet... Üstad'a birçok ziyaretim oldu. İlk kez Emirdağ'da... Sonra İstanbul'da Fatih'te Reşadiye otelinde, Sirkeci'de Akşehir Palas'ta... Ayrıca Bolvadin, Emirdağ, Isparta'da sürdü defalarca... Ve en son Ankara Beyrut Palas'ta görmüştüm Üstadımı.

Reşadiye otelindeki ilk ziyaretimde, sözleri arasında "Manasız günahlara yaklaşma" demişti Üstad bana. Demek bende bazı zaaf lar sezmişti ki, uyardı o gün beni. O gün odasından çıkınca koridorda Risale-i Nur'ları yazan bir grubun içinden Ahmet Feyzi Kul ağabeyimiz dikkatimi çekmişti. Ne dikkati, bir hakikati haykırıyordu lisan-ı haliyle, ismiyle müsemma, Ortaklar köyünden, bu kibar ve nadide insan! Hani Üstadı rüyada görerek dilini yarım saat emen, ondan sonra harika bir biçimde nâtıkası açılan ve mahkemede savunma yaparken, avukatların etkilenip hayranlıkla "Biz diplomalarımızı yırtalım" dedikleri Ahmet Feyzi Kul'du o...

Akşehir Palas ziyaretimde yanımda İsmail Doyuk isminde bir arkadaşım daha vardı, onunla Üstad'ın yanına girdik, ama fazla bir şey hatırlayamıyorum. Sadece, namazın faziletinden falan anlatmıştı Üstad. O kadar aklımda kalmış...

Yalnız çok enteresan bir şey oldu o gün; Üstad'ı ziyaret için Necip Fazıl çıktı geldi otele. Geldi ve pür telaş merdivenleri çıktı Üstad'ın yanına ve bir süre sonra yine pür telaş indi. Ayrılırken bir randevu istedik kendisinden; "Moda Şükran Sokak Numara 5" dedi, geçti ve hızla uzaklaştı. Çok cerbezeliydi. Biz sonradan, Üstadın yanında bulunan ağabeylerden öğrendik ki; orada Necip Fazıl, herhalde Üstad'ın takdirini kazanmak için: "Benim evladımı bıçakla lime lime doğrasalar affedebilirim de 'filanca'yı' affedemem" demiş. Üstad da 'maşaallah, maşaallah, tıpkı Eski Said gibi konuşuyor!' şeklinde ona iltifat etmiş. Anlaşılan bu cevap Necip Fazıl'ın hoşuna gitmemiş.

Yalnız dikkat edilsin. Asla, Necip Fazıl'ı küçümsüyor değilim. Hadis'in ışığıyla "Bir insanı küçümsemek günah olarak bir Müslüman'a yeter." Her şeyin yeri, değeri ayrı... Bir fabrikanın dişlileri gibi, büyük, küçük tefrik edilmeyecek. Kaldı ki, Cenab-ı Hakk'ın "Benim için ne yaptın?" sorusuna, küfre ve haksızlığa çok sert tepki vererek içtenliğini kanıtlamış ve bir dost olmuştu hep Necip Fazıl. Rahmetle anıyorum.

ATIF'A TELGRAF ÇEKTİM "GEL BENİ CEZAEVİNDE GÖR"

-Askerden terhis olduktan sonra nereye tayin olundunuz?

-Askerliğin ardından Afyon-Banaz'a tayin oluyorum... Tahminen bir yıl sonra da görev yerim Kütahya-Dumlupınar (bir köy) oluyor. İlk mahkeme konusu o zaman vaki oldu... Kütahya'nın Altıntaş Kazasında on altı gün tutuklu kaldım.

-Baskın mı olmuştu?

-Şöyle: Ankara'da, Hukuk Fakültesinde okuyan kardeşim Atıf Ural var ya... Hizmette çok aktif durumda... Polis araştırıyor, kim bunun yakınları diye... Falan yerde ağabeyi var diye tespit ediyorlar.

Karlı bir kış günüydü. Dumlupınar'da bir Pazar günü Hafız Halit Hoca'yla otururken polisler birden çıkıp geldiler. Nerden geliyorlardı, Kütahya'dan mı, Afyon'dan mı bilemiyorum. Hafız Halit Hoca'yı size tanıtmalıyım önce. Görevle bölgeyi dolaşırken, onunla Çalköy'de tanışmıştım. Caminin imamıydı. Namazdan sonra çocukları okuturken tanıştık. Aktüaliteyi, olayları izleyen, İslam'ın, davanın sevdalısı, yüreği yanık biri... Kız kardeşimi oğlu Ömer'e vererek sonradan akraba olmuştuk kendisiyle.

Bir Pazar günü hocayla otururken, geldiler evde arama yaptılar. Kur'an'ı bile açıp, nedir bu diye, bakıyorlardı. Orada o gün harika bir şey oldu. Oturduğumuz odada kitap rafları var... Rafın ortasında Risaleler... Sağında ve solunda da başka kitaplar... Hayret!.. Polisler, Risalelere dokunmuyorlar... Ama sağında ve solunda ne kadar kitap varsa indirip bakıyorlar. Gerçekten akıl almaz bir olaydı bu... O gece kız kardeşim bir rüya görüyor. Üstad 'Şimdi bana inandınız mı?' diyor rüyada kendisine.

Bu arada benim valizimi açtıldılar. Orada biriktirdiğim bazı notlar; daha Risale-i Nur'u bile tanımadan önce yazdığım 'Büyük Doğu Mücahitlerine Beyannamemizdir' diye başladığım, ancak, altında hiçbir yazı olmayan bir kâğıt parçası da vardı. Demek böyle şeyleri saklamamak lazımmış. 'Biz orada bakacağız' diyerek valizi alıp götürdüler. Bizi de sonradan Altıntaş'a sevk ettiler ve tutukladılar. Görmeliydiniz o genç ve toy savcıyı. Sigara içiyor yüzüme üflüyordu, hazla ve keyifle... Nasıl bakıyor ve küçümsüyordu, ne görüyordu bende; Ah! iyiliği, sevgiyi, "Sınav" ı unutarak!

Hafız Halid Hoca da benimle birlikte suçlandı, yalnız o hapis yatmadı, mahkemeye dışarıdan katıldı.

Orada on altı gün kaldım. Önce beni mahkûmların koğuşuna aldılar. Orada beni tanıyan köylülerle karşılaştım. Şaşırılmışlar, "Kemal Bey bizi teftiş etmeye gelmiş" demişlerdi. Yarım saat sonra beni çocuk koğuşuna aldılar, ama içinde çocuk yoktu. Boş koğuş... Yatak da yok... Tahta ranzalar sadece... Akşam olmuş, dışarıdan bir şey aldirmek da imkânsız. Akşam olunca koğuş kilitleniyor, tuvalet koğuşun dışında, gece tuvalete çıkma imkânı yok. İlk geceyi paltoma bürünüp, kuru tahtalar üzerinde geçirdim. Dışarı çok soğuk, her taraf kar. Birkaç odun verdiler fakat yağ, yanmıyor; merhametin olmadığı yerde ne olabilirdi ki... O soğuk geceyi nasıl geçirdiğimi kimse tahmin edemez. Ama ben sana güzelliği anlatayım Ömer. Oturdum, Euzu besmele çektim ve Kur'andan bir aşır okudum. Hayatımda aldığım en büyük hazzı yaşadım o an. O kadar içten, kalbimle, genlerimle, ruhumla okumuştum... Ne mutlu, ne güzel, ne hoş bir geceydi o...

Atıf'a telgraf çektim 'Gel beni cezaevinde gör' diye; gelsin beni görsün ki durumu anlatayım; Ertesi gündü galiba, 'Ağabey!' diye bir ses duydum, dışarıdan gelen... Atıf'ın sesi... Atıf gelmiş... Arka taraftan sesleniyor... Tuvalette, -daracak bir tuvaletti zaten-duvara, tuvaletin penceresine tırmandım... Oradan konuşuyoruz Atıf'la... Ben anlattım olayı. Artık Kütahya'da kiminle görüştüyseniz bilmiyorum... Kütahya Ağır Ceza Reisliğine hitaben benim dilimden bir dilekçe yazarak veriyor. Orada çok dindar hâkimler varmış meğer. Altıntaş adliyesine "Derhal tahliyesi" diye telgraf çekiliyor. Ve hemen çıkıyorum yine bir akşamüstü, bir at arabası kiralayıp evime dönüyorum...

ABDURRAHMAN ŞEREF LAÇ'I UNUTMAYIN, UNUTTURMAYIN

Av. Abdurrahman Şeref Laç (1908 – 1982)

Sonra bizim tayinimiz Balıkesir'e ve daha sonra Manyas'a çıktı. Artık ifadeyi orada savcılığa veriyordum. Ama mahkememiz yine Altıntaş'ta. Hafız Halid Hoca, İstanbul'a, Avukat Abdurrahman Şeref Laç'a haber gönderiyor, davamızı alır mısın diye. Altıntaş'ta mahkeme günü... O gün ben Manyas'tan ulaştım oraya, hoca da geldi. Avukat Abdurrahman Şeref Laç'ı bekliyoruz. Mahkeme başlayacak ama Abdurrahman Şeref Laç yok henüz ortada. Bir telaş... Meğerse 'bir saat gecikeceğim' diye telgraf çekmiş.

Bir de baktık tozu dumana katmış bir taksi... İstanbul'dan geliyor!.. İstanbul'dan!.. Allah için geliyor!.. Onu, Abdurrahman Şeref Laç'ı hiç unutmamalım, unutturmamalım, rahmetle analım. Geldi, çıktı arabadan toz toprak içinde, görsen yüzünü toz bürümüş, öyle bir toz ki yüzü görünmüyor... Arabayı kayınbiraderi kullanıyor. Geldi, hemen duruşmaya girilecek; bir şey, bir suç yok ki zaten. Hemen girdik... Tabii bunlar telaşlandılar... İstanbul'dan avukat gelmiş diye... Hemen kalktık ayağa... Neticede ta'lik edildi, beraat olmadı hâlâ. Suç büyüktü, çünkü olmayan kanıtlar aranmalıydı daha... Zaten hiçbir zaman hiçbir şey olmamıştı, hiçbir nur talebesi için var olmadı bu deliller...

Mahkemeden sonra, Kütahya'ya doğru yola çıktık; o gün de Cuma. Hocayla ben arkadayım. Abdurrahman Şeref arkaya, hocaya seslendi, "Neydi hocam o âyet, daralan bir müminin yardımına koşmayla ilgili?" Hoca Ayet' i okudu. Bu cevap, açıklama kendisine yetmişti, huzur içindeydi, mutluymuş, büyük ruhlu Abdurrahman Şeref Laç!

Yolda Üstadla yaşadığı eski bir hatırasını da anlattı: "Üstadla bir köyden geçiyorduk, durduk. İnsanlar gelmişlerdi, arabanın kapısını açtık. O arada askerden izinli gelen bir gencin kapı örtülürken eli sıkıştı, acımişti tabii. Yola çıktık, ben hala onu düşünüyordum. Üstad ben hiçbir şey sormadan şöyle dedi: 'Üzülme kardeşim günahlarına kefaret olur inşallah' dedi.

Kütahya'ya vardık, Abdurrahman Şeref Bey'e artık sormak zorundaydım 'Borcumuz ne kadar?' diye. İstanbul'dan geliyor düşünün. Ne dedi biliyor musun Ömer kardeş? Yüzüme hayretle baktıktan sonra, önemsemeyerek, 'Kardeşim sen bu yola canını koymuşsun, bırak ben de malımla mücahede edeyim' dedi. İşte Abdurrahman Şeref Laç bu!..

Bir gün televizyonda vefat ettiğini duydum, koştum Kadıköy Osman ağa camiine ve oradan İçerenköy kabristanına. Oğlu dikkatimi çekti o gün, hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Bir fırsatını bulup, "Ağlama kardeşim!" "Müminler ölmez", "Abdurrahman Şerefler ölmez!" diyememiştim ona.

TABIATIN KUCAĞINDA BEDİÜZZAMAN TEK BAŞINA YAPAYALNIZ...

Bana yazdığınız mektupta anlatıyordunuz; Bediüzzaman Hazretleriyle bir buluşmanız var. Çok hazin, derinden, dipten gelen bir dalga ile sizi sarsan bir buluşma... Onu da ayrıntılı olarak anlatır mısınız?

-Ömerciğim, o gün nasıl unutulur ve o gün gördüğüm manzara nasıl anlatılır, hangi yetenekli ressam o tabloyu yansıtabilir, hangi şiir, nesir, bu eşsiz mânâ' yı içine sığdırabilir? Ve de hangi hassas ruh bu görüntüye dayanabilir?

Ben hiç kimsenin görmediği ve göremeyeceği bir şeyi gördüm. Ben Bediüzzaman'ı gördüm Ömer; tabiatın sinesinde, kırdâ, yapayalnız, telgraf direğine yaslanmış, virdlerini okurken!.. O tablo sadece belleğime değil, ruhuma, genlerime kazındı, tâ haşre kadar sürecek, sonra da devam edecek olan!..

Evlendikten sonra... Sene 1957 olabilir. Kayınvalidem Şahide anneleri ziyaret için Bolvadin'deyiz. Üstadın Emirdağ'da olduğunu öğrenince otobüse atladım, Emirdağ'a gidiyorum, Üstad'ı ziyarete. Emirdağ'a yaklaşırken, baktım yolcular 'Bediüzzaman! Bediüzzaman!' diye bağırıştılar. Ben hemen şoföre 'dur!' dedim. Orada hemen indim.

Yolun kenarından 10-15 metre kadar içeride Üstad yapayalnız, başka bir Allah'ın kulu yok... Ürperiyorum... Üstad'a yaklaşacağım... Ama nasıl? O anı şimdi aynen yaşıyorum... Üstad'ı, yıllar boyunca ihanete uğradığını bildiğim için, acaba endişelenir mi

diye telaş içindeyim. Beş altı metre yaklaştım ve öyle kala kaldım... Başını kaldırıp bakmıyor... Devam ediyor virdleri okumaya... Hayatımın en önemli anı... Korkuyorum hâlâ... Ama ben onu seven bir dostum... Bir şey söylemem lazım... Sonunda 'Ben Atıf'ın ağabeyiyim' diyebildim. O zaman başını kaldırdı baktı... Nasıl unuttum o anda bana söylediği şeyi... Fakat bugün düşünüyorum. Acaba "Masonların belini Atıf kırdı" sözünü bana o zaman söylemiş olabilir miydi, diye. Fazla zaman geçmedi, bir iki dakika içinde baktım araba geldi. Onu kullanan genç kardeş tanımadığım birisiydi. O da bana bir şey sormuyor; "sen kimsin?" demiyordu. Aslında kimin aklına gelebilirdi o anda bir kelime!

-Mahmut Çalışkan olabilir mi?

-Tanımadığım için bir şey diyemiyorum. Onunla beraber Üstad'ı aldık, koluna girerek, beş on metre yürüdük, otomobile kadar götürüp bindirdik.

-Sizi de mi bindirdi?

-Evet beraber... Üstad sağda ben solunda arka koltukta... Araba Bolvadin'e doğru ilerliyor... Benim geldiğim istikamete... Çok ilginç, tevafuka bakın; ben zaten tekrar Bolvadin'e dönecektim. Ben Onu ziyarete gittim, O da beni geri getiriyordu. Yolda Üstad anlatıyor, ben dinliyordum onu. Sonra bir ara sol koluyla kucaklayarak ve ilk kez Kemal ismini kullanarak iki kelimelik bir şey söyledi bana. Bunlar mahfuz kalacak...

-Biraz ipucu verseniz?

-O iki kelime öncesinde Şahide hanımın kızını kendisi gibi yetiştirdiğini anlatıyordu bana... Sonra o iki kelime...

-O da ayrı bir şey. Biraz geriye gidip Ülker Hanım'a nasıl talip olduğunuzu biraz anlatsanız? Belki alacağımız dersler vardır.

EMİRDAĞLININ TENSİBİYLE NİŞANLANDINIZ

Şahide Yüksel (1921 – 1984)Kemal Ural'ın Kayınvalidesi,

Bediüzzaman'ın Hanım talebelerindendir. Risale-i Nur'da ismi geçer...

-Sene 1956. Vezirköprü' deyim. Bir Ramazan günü üç anne; benim Hatice annem, Ulviye anne ve Asiye anne yola çıkıp Bolvadin'e gidiyorlar. Bilirsiniz Ulviye ve Asiye annelerin ismi Risalelerde geçer. Asiye anne, Üstad Kastamonu hapishanesinde iken, hapishane müdürünün hanımı; Üstadın çamaşırlarını yıkayan...

Şahide anne onlara diyor ki: 'Bizim üstadımız var. Ona sorarız, kararı o verir' O zamana kadar da 16 defa istenmiş... Hiç birisi Üstad tarafından münasip görülmemiş.

Son defasında Üstad Hazretleri kayınpedere "Niçin evlendirmekte acele ediyorsunuz?" ve "Niçin okutmuyorsunuz, muallim yapmıyorsunuz?" diye çıkışıyor. Evet, aynen böyle diyor Üstad. Sağlıklarında Şahide anne ve kayınpeder anlatmışlardı bunu bize. Fakat 'muallim olsaydı' sözü son zamanlarda zihnimden silinmişti. Üstad'ın o dört kare fotoğrafını çeken kayınbiraderim Nuri, kesinlikle hatırlıyor ve teyid ediyor. Bu örnek üzerinde derinleşerek, Üstadın nasıl ileriye gördüğünü ve zamanın koşullarına nasıl nüfuz ettiğini düşünmek lazım... Söylemişim, kayınpederim Abdurrahman Yüksel de öğretmendi. Eş adayım Ülker o sırada 16 yaşındaydı...

Neyse işte, ben 17. oluyorum. Aynı şeyi, 'Bizim üstadımız var, ona sorarız kararı o verir' şeklinde bu üç anneye de söylüyorlar... Sonra kalkıp birlikte Emirdağ'a gidiyorlar. Bunları anlatmak doğru mu bilmiyorum?

-Kemal ağabey doğru olur bunları anlatmanız, artık tarih olmuş, hem arkadan gelen nesillere bakan yönleri var.

-Gidiyorlar... Bu anneleri kabul ediyor, huzuruna alıyor Üstad. Anlatıyorlar durumu... O zaman Üstad ellerini kaldırıp dua etmeye başlıyor... Ve de özellikle Şahide anne'yi ferahlatmak için olacak, lütfkâr, iltifat dolu sözler sarf ediyor orada.

Ve Atif bana telgraf çekiyor: 'Emirdağlının tensibiyle nişanlandınız' diye. İşte 20 Temmuz 1956'da Şahide annenin kızı Ülker hanımla evliliğimizin öyküsü bu...

ŞİMDİ HABER ALDIM HEMEN GİDİN VE KIZIMIZ NURİYE DOĞDU

Evlendikten bir süre sonra Samsun'un kazası Lâdik'e tayinim çıktı. Sene 1957, Lâdik'teyiz, eşim hamile. Ben, Kayınvalidem Şâhide anneyi almak üzere Bolvadin'e gittim. Bolvadin, Isparta-Emirdağ arasında, Üstadın devamlı geçiş yaptığı yol üstünde... O gün de Allah'tan Üstad Emirdağ tarafına geçecekmiş. Tam hatırlayamıyorum ama haberi alınca onu Bolvadin çarşısında bekliyoruz... Üstad geldi. Bakın aynen şöyle oldu:

Araba durdu ve biz Üstad'la konuşuyoruz. Ne konuştuğumuzu net olarak hatırlayamıyorum; ama Üstad bir ara birden durdu, birkaç saniye hareketsiz kaldı ve 'Şimdi haber aldım' dedi ve devamını getirecekken, 'Her neyse!' deyip kesti ve 'Hemen gidin' dedi ve yola devam etti.

"Hemen gidin!" Bu bir talimattı. Ama nasıl gidelim, akşam vakti, vasıta yok; derken Akşehir tarafından bir otobüs gelmez mi... Şahide anne ile hemen ona bindik. Hiç mola vermeden yola devam ettik. Lâdik'e geldikten biraz sonra Nuriye doğdu. Allah-u Ekber!.. 'Şimdi haber aldım, hemen gidin' sözünün hikmeti böylece anlaşıldı.

-Kaç çocuğunuz var?

-Dört çocuğum var. Üçü kız, biri erkek. Nuriye ile Abdurrahim'in ismi Üstad tarafından konuldu. İki de Lâdik'te doğdu. Üstad'tan isim istiyorduk. Bizim Bayram'ımız (Bayram Yüksel) vardı Üstadın yanında, ona soruyorduk. O da Üstad'tan bildiriyordu. "Nûriye" koysun diye haber aldık. Sonra 1959'da oğlumuz oldu, Üstad "Abdürrahim" dedi bu kez; biz, bir de Ali ekledik.

Bediüzzaman Hazretleri otomobilin içinde, Kemal Ural dışarıda.

Bu fotoğraf ve 3 poz daha 1958 yılında Bolvadin Horon Parkı denilen mevkide

Kemal Ural'ın 16 yaşındaki kayınbiraderi Tuncer Nuri Yüksel tarafından çekilmiştir.

-Çocuklarınızdan bahseder misiniz?

-Evet, bu çocuklar iyi ve başarılılar, inançta, erdemde derindirler. Her şeyin yeri, değeri ayrı... Bu iki Lâdikli kendi alanlarında hizmet vermeye çalışıyorlar. Maziye ve hatıralara saygılı ve bilinçliler... Nuriye röportajın dışında kendi kurduğu iletişim atölyesinde etkili iletişim dersleri veriyor; soru sormak, güzel konuşmak ve yazmak üzerinde.

Oğlum Abdurrahim Ali, şair ve yazardır. Şu anda Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şubesi başkanı. Şûle Yayınevi hizmetleri dışında, konferanslar veriyor ve radyo konuşmaları sürüyor. Onun da yazı ve şiir atölyeleri var.

-Biraz da Üstad'la birlikte çekilmiş fotoğrafınızdan söz etsek

-1958 yılıydı sanırım... Bolvadin girişinde Horon Parkı vardır. Üstad geçecek diye haber almıştık. Orada bekliyorduk; resimlerini oraya geldiğinde, Üstadla konuşurken çekmiştik... Sonra farkına varıp el işaretiyle bize "yeter" demişti. Fotoğrafları 16 yaşındaki kayın biraderim Nuri çekmişti...

VEZİRKÖPRÜ VE LÂDİK UNUTULMAZ

-Risale-i Nur Vezirköprü ve Lâdik'e ilk defa sizinle mi gitmişti?

-Tahdisi nimet tarzında sorunuza 'evet' diyorum Ömer; karınca kararınca bu hizmeti tanıttık. Çok güzel kardeşlerle tanıştık. Vezirköprü'de Hakkı İğci, Cahit, Bekir Hafız ve de soyadı Karagöz olan kardeşler ve diğerleri... Hepsi de Üstad'ı rüyada görüyorlardı. Bir gün bir lise hocasına 'Tabiat Risalesi'ni okumuştum. Ben olumlu bir tepki beklerken kendisinden, demez mi bana "Bu, insana hakaret ediyor!" diye. Birkaç yıl sonra ona perişan bir biçimde sokakta dolaşırken Ankara'da rastladım... Sonradan öğrendim ki, acı bir biçimde kaderin tokadını yemişti...

Üstad Bediüzzaman Hazretleri otomobilin içinde huşû içinde dua ederken.

“İşte Bediüzzaman bu! İşte O’nu en iyi tasvir eden fotoğraf bu!” Bu sözler Kemal Ural’a aid.

Fotoğraf yine kayınbiraderi Nuri tarafından 1958’de Bolvadin Horon Mevkiinde çekilmiştir.

Vezirköprü’de bir gün Fabrikanın Ziraat Müdürü tarafından çağrıldım. Gittim, girdim odasına. Daha bir şey sormadan ve anlattırmadan hışımla bağırmaya başladı: “Nedir bu nurculuk, murculuk, tarikatçılık?” ve ardından ‘çık dışarı’ diye kapıyı göstermez mi? ‘Elinden geleni yap!’ diyerek çıktım. Sonradan küçük kızının kaza geçirdiğini duyunca üzülüp ağlamıştım. İsmi Mustafa olan bu insan benden birkaç sene önce aynı fakülteden mezun olan biriydi. Bugün hâlâ hatırlar ve düşünürüm; ona şöyle diyemez miydim: “Mustafa bey neden kızıyor, öfkeleniyorsunuz bana. Vazifemde bir kusur mu işledim? Hem aynı gezegende yaşıyor, aynı güneşle ısınıyor, aynı havayı teneffüs ediyoruz; sonra aynı kabir bekliyor hepimizi. Hiddet bu kadar gerekli mi?”

Şimdi Lâdik’e gelelim tekrar.

Nasıl unutulabilir uzunca bir süre kalmış olduğum Lâdik. Orada tanıdığım Nihat Özgen ve akrabaları Şahin Bilgin, Kâmil Bilgin kardeşler ve diğerleri, nasıl unutulabilir? Bir defasında bir kardeşin evindeki toplantıdan dönerken, bir buhur kokusu yayılmıştı geceye... Dairede birlikte çalıştığımız, fakültede mescitten ve aynı devre mezunu olduğum arkadaşım Afyonlu Şükrü Hancıoğlu da birçok anıyı Lâdik’te yaşamıştı benimle...

Zıtlardaki çatışma, fırtına, kaderin seçimi, harmanı durmadan sürüyordu. İşte Lâdik’teki hatıralardan bir enstantane daha: Ankara’ya gittiğim bir sırada arama yapmak için Samsun’dan polisler geliyorlar. Önce Adliye’ye uğruyorlar, Kâmil kardeş orada başkâtip, hemen Nihat’a “Koş haber ver, arama yapacaklar” diyor. Nihat, bugün kendisini rahmetle andığım, hiç unutamayacağım, o genç, sevgili, biricik çocuk, koşarak geliyor eve, risaleler, arka bahçedeki mibzerlerden (pancar tohum ekme makinesi) birinin içine saklanıyor. Ve polisler bir şey bulamadan dönüyor...

Bakın Samsun’la ilgili bir şey hatırladım: Ben Lâdik’te iken Sungur, Samsun yolunda bir birlikte askerliğini yapıyordu. Onu bir gün birliğinden alarak Samsun’a, oradan Bafra’ya gitmiş, kardeşlerle güzel bir gece geçirmiştik. Orada Reşat ve Âdem kardeşlerdi galiba isimleri... Samsun’da Sungur’la baş başa bir kandil gecesini de birlikte geçirdiğimi hatırlıyorum. Bir de kardeşlerin Risale-i Nurdaki bazı uyarıcı hakikatleri levhalar halinde caddelerde direklerle asmak girişimlerini, polislerin olaya el koyarak onları karakola götürüşlerini, Fethi Tevetoğlu’nun yardıma çalışmasını, Hamdi Sağlamer’in sabah namazında camide Risale-i Nur okuyuşunu da hatırlıyorum bugün. Bir Hürrem vardı ki, efsane bir kardeşti. Abdullah, genç ruhlı Rifat amca, ismini unuttuğum berber kardeş ve diğerleri de nurani halkadan parçalardı.

Söz Lâdik'ten açılmışken oradan bir hatıra daha anlatayım size: Lâdik'te geniş bahçesi olan bir evde oturuyorum. Bir kuş gelip pencerenin hemen önündeki küçük bir fidana kondu. Üstadın odasına Emirdağ'da Risaleler okunurken kuşların pencereden içeri girdiğini duymuştum. Olayı hatırlayıp, ben de okumaya başlasam kuş acaba benim de pencereden girer mi diye Sözler'i elime aldım ve okumak üzere gelişi güzel açtım. Bir de ne göreyim! Açılan yer "bülbul" sayfası değil mi... Ben bahçedeki kuşun odama girmesini beklerken, kuş, Sözler'in içinden bir keramet tarzında karşıma çıkmıştı. O anki heyecanımı hatırladığımda ruhum hâlâ ürperir. Ardından bir deneme yapayım dedim... Kitabı kapayıp, tekrar tekrar açtım, o sayfa bir daha açılmadı bana...

Bediüzzaman Hazretlerinin üst üste çekilen dört kare fotoğrafından ikisi daha.

Kemal Ural dedi ki: "Son karede durumu fark eden Bediüzzaman elini kaldırdı ve yeter işareti yaptı."

Sene 1958 Bolvadin Horon Parkı Mevkii

Yaşanan bir şey daha; bir gece lojman evinde otururken Lâdik'te, bir taş fırlatılarak çift katlı camımız parçalandı, kuşkusuz bu da kaderin bir taşıydı...

Geleceğin tarihçesine bir belge olacaksa, hazin bir hatıramı daha anlatmak istiyorum: Manyas'ta iken Susurluk Şeker Fabrikasının açılış merasimine iştirak etmiştim. Cumhurbaşkanı Celal Bayar oradaydı. Tam kurbanlar kesilmiş Susurluk müftüsü duaya başlamıştı ki, Celal Bayar durdurdu ve: "Bu resmi bir iştir, duayı evinizde yaparsınız" dedi ve dua için kalkan mümin eller hazin bir şekilde indi.

BEYRUT PALAS'TA ÜSTAD YANAĞIMI OKŞADI

-Bediüzzaman Hazretleriyle başka buluşmalarınız?

-Biraz gerilerden alayım... Sene 1948. Yine bir gün Üstadı ziyaret etmek istiyorum... Öğrendim ki, Eskişehir'e gelmiş. Üstadın o sırada az bulunan "Optalidon" ilacını kullandığını ve aradığını bildiğim için hareketimden önce uzun süre ilacı aramış, nihayet bir eczanede bulmuştum... Eskişehir'e vardığımda, Üstad ilacı bulamamış ve az önce Emirdağ'a dönmüş... Hemen yola devam edip, kaderin vesile eli olup ilacı kendisine yetiştirdim ve bana 25 kuruş verildi... Isparta'da da iki kez, iki ayrı evde ziyaretlerim oldu.

Size şimdiye kadar yine cesaretsizliğimden ve nefsimi layık görmediğimden anlatmadığım bir hatıramı yine tahdisi nimet tarzında anlatıyorum:

Isparta'da Üstad'ı ikinci ziyaretimdi. Üstad, anlatırken aklımdan; "Ben de Üstad'a hizmet eden talebelerin arasında olsaydım" arzusu geçiyordu. Üstad bu arzuma şöyle bir iltifatla karşılık verdi. Ayrılmak üzereyken dedi ki, "Ben seni geri götürürdüm. Ama münafıklar der ki Said has kardeşini almış gezdiriyor!". O, benim zayıf olduğumu, yanında hizmet etmeye dayanamayacağımı biliyordu...

Ömer kardeşim, ben Üstadı çok sevdim. Duygularına Cenab-ı Hakk şahittir. O bunu hissetmiş olmalı ki, bu iltifatları yapmış...

-Hasan Okur ağabeyin hatıralarını alırken sizin de adınız geçti. Ankara Beyrut Palas Otelinde de bir ziyaretiniz olmuş?

-Evet, sene 1959. Bir kez de Üstad'ı Ankara Beyrut Palas Otelinde ziyaret etmiştim. Bu son ziyaretim Kastamonulu öğrencilerle oldu. Ömer kardeş, dün gibi hatırlıyorum. Oturmuş, diz çökmüş Üstad'ı dinliyorduk. Neler anlatıyordu, hatırlayamıyorum. Çocuk gibi ağlıyordum sadece, odasında ona bakıp dinlerken. Evet, duygu seline kapılmış, gözlerimden yağmur gibi boşanıyordu yaşlar... Üstad'a bakınca, buğulu gözleriyle, sanki hiçbir yere bakmıyor, hiçbir şey görmüyor intibainı uyandırıyor bende... Ömer Kardeşim, sana onu anlatmak çok zor derken, gerçeği yansıtıyordum ben... Yani, gerçekten anlatılamaz O... O'nu kim anlatıyorum derse, yanlış ya da eksik konuşmuş olur...

Üstad yatağında oturuyordu. Birden ne oldu biliyor musun? Bunu yine bir tahdis-i nimet olarak naklediyorum. Üstad yerinden kalktı, yavaş yavaş yürüdü, geldi yanağına okşadı. Sonra yerine döndü. Sanki teselli etmişti beni. Ya da gizli yaralarımı görerek, acıyarak yapmıştı. İbrahim Canan'ın çektiği fotoğraf anında orada değildim. Bir daha da, rüyalarım hariç, Üstad'ı hiç görmedim. Bu son ziyaretim olmuştu...

Bir şey belirteyim: Üstadın kabrinin yerinin bilinmeyeceğini, gizli kalacağı sağlığında konuşulurdu hep... Basit bir kabir yıkılması mıydı o... Dehşetli olaylar cereyan ediyorken Bediüzzaman orada durabilir miydi? Kalkıp seyretmez miydi çok yukarıdan, semadan, uçaktan manzarayı!

HÜSREV, MEHMET FEYZİ VE KAYALAR AĞABEY

-Hüsrev ağabeyle görüşmeniz oldu mu?

-Evet. Isparta'da Hüsrev ağabeyi de ziyaret etmiştim.

-Siz Hüsrev ağabeye benziyorsunuz?

-Ah! Ömer kardeşim, benzerlikler yanlıştır. Onun gibi olmalı, olmaya çalışmalı, onun sabrını, onun kalbini taşımalı. 40 yıl risale yazmayı hayal etmeli, bir ceketin 40 yıl asılı kalması acaba nasıl bir şey! Ben de O'nu Üstad'a benzetirdim. Hüsrev ağabeyin Üstad'a nazlanan, sitem eden tek insan oluşu onun farklı özelliğidir. 1959'da onunla müşterek bir davamız vardı. Eski Said tarzında yazdığım bazı yazılar nedeniyle diğer kardeşlerle birlikte onunla aynı davada ismim geçiyordu. Bu yazılar Hüsrev ağabeyin hoşuna gitmiş, kendisini ziyaretimde onları anlatıyordu bana. Sonra ne oldu bilmiyorum, mahkeme akim kaldı.

Diğer bir ziyaret Mehmet Feyzi ağabeyle gerçekleşti. 1959 olabilir. Kastamonu'ya birkaç arkadaşla gitmiştik. Apayrı, değişik bir tabloydu Mehmet Feyzi ağabey. Atıf ve ben onda muhteşem bir 'Cumhurbaşkanı' görüntüsü sezmiştik.

Birkaç şey daha var. Ama tam ben anlatmaya kalkınca, bir başka hatıra beni unuttun diyor, haydi bak onu da anlatayım önce: Yıl kaçtı, tam hatırlayamıyorum, ama Üstadın sağlığında... Trendeyim, Diyarbakir'e gidiyorum, Mehmet Kayalar ağabeyi görmeye. Bir kardeş aracılığı ile onu orada, Dicle'ye yakın bir yerde, otağında buluyor, bir geceliğine misafir oluyorum. Gece, ellerinde lüküs lambaları, kardeşlerin birer ikişer tepelerden inişleri, gelip orada toplanışları, tasvir edilemez bir manzaraydı. Evet, bir otağdı orası. Kayalar, menfi milliyetçiliği çok sert ifadelerle anlatmış, sözü İslami kimliğe getirmişti o gece. Evet, o unutulmaz gece, bir kez daha İslam'ın potasında erimişti kardeşler.

İŞSİZ KALINCA EŞİMİ VE ÇOCUKLARIMI BABA EVİNE GÖNDERDİM

-İstanbul'a ne zaman yerleştiniz?

-Lâdik'teyim, 1957'de. Menderes Hükümeti zamanındayız... Ruhum siyasetten çok uzak olduğu halde, bir emr-i vaki ile kalbim istemeden bir seçim mitinginde konuştum. Bir zamanlar yapılan zulümleri anlattım. Bir sene ağır ceza verildi bana. Reis beraatımı istemiş, iki üye karşı çıkmıştı buna... DP af çıkaracaktı, ama hemen 27 Mayıs 1960 İhtilali

oldu... Temyiz falan derken dava uzadı... Ve ben bir gün bile hapse girmeden sonradan af kararı çıktı. Ama dönemi yordum tekrar memuriyete. Suç, neticeleriyle kaldırıldığı halde, herkes korkuyordu yeniden beni işe almaya... İnanın her başvurduğumda bir cüzzamlı gibi bakıyorlardı bana.

Resmen işsiz kalmıştım... İstanbul'a geldim... Hanım ve çocukları kayınpederin yanına gönderip bir süre Av. Bekir Berk'in yazıhanesinde kaldım. Sonra Hakkı Yavuztürk'in babası Ekrem amcanın evinde (Bu Ekrem amca var ya, hiç unutulmaz, evliya bir insandı) bir hafta kadar; bir ay kadar da Üzeyir Şenler' in evinde ve daha sonra bir süre de Binbaşı Hayri Bey ile (Değirmenci) birlikte Fatihte Abdünnur'un bodrum katındaki evinde sürdürdük o günleri.

-Binbaşı Hayri Bey'in bu serinin 3. kitabında hatıraları var. Biz oğlundan soyadının 'Tanju' olduğunu öğrendik, siz 'Değirmenci' dediniz

-Evet, dershanede "Değirmenci" olarak anılırdı.

1961'DE İKİNCİ HAPİSHANE HAYATI

-Yine bana yazdığınız mektubunuzda geçiyor, ikinci bir hapisane hayatınız var. Onu da anlatır mısınız?

-Onu da anlatayım. Sonunda af kararı çıktı. Ama aziz büyük Kaderin affı çıkmamıştı henüz. Böylece biraz daha öykümüz sürecekti. Şöyle ki:

1960 İhtilâlinde sonraki yılda 1961'de oldu bu anlatacağım hadise. Az evvel dediğim gibi İstanbul'dayım; Atif, Dört yol'da yedek subaylığını yapıyordu. Annem de yanındaydı. Kendisini ziyaret edeyim dedim. Giderken araba Bolvadin'den geçiyordu; elimdeki Risaleleri de kayınpederime, kayıinvalideme bırakırım diye düşünmüştüm. Bolvadin'den bir de şemsiye ismarlamışlardı bana. 'Şemsiyeyi size bırakacağım otobüsü karşılamaya çıkın' diye telgraf çektim onlara. Meğer savcılık bu telgraftan haberdar edilmiş... 1960 İhtilâlinde sonraki yıllarda mâlum olağanüstü valiler vardı... Savcılık 'şemsiye' bir paroladır diye, polisleri ayağa kaldırmış...

Gece yarısıydı, Bolvadin'de, beni karşılamışlardı. Risaleleri hemen kayıinvalideye verdim, Şualar vardı bunların arasında. Baktım polisler hemen sardı orayı. Benim kimliğimi soruyorlar, kimliğim de arabanın üstünde bagajda. Onu çıkarmak için bir hayli uğraşıldı.

Neyse otobüs hareket etti; arkamdan kayınpederi ve Şahide anneyi karakola götürmüşler, Risaleleri müsadere edip, kayınpederi nezarete almışlar. Dört yol Karakolu'na da 'Kemal Ural geliyor bavuluna bakın' diye bir tel çekmişler.

Dört yol'a gece geç vakit indim, önce hemen askeri nizamiyeye gittim. 'Atif Ural ile görüşmek istiyorum' diye başvurum. Meğer O da nöbetçiymiş o gece. Ne kadar enteresan, kardeşim Atif uyuyordu hemen oracıkta... Uyandırdılar, karşılaştık. Eve gittik. Az sonra tekrar geldi. "Abi durum ciddi, talimat verilmiş senin için; ben karakola 'gelir gelmez onu size getireceğim' dedim" dedi. Ben yeni gelmişim, Atif beni yeni karşılamış gibi, içine birkaç kitap, birkaç eşya koyarak bavulu yanıma alarak -Zaten bir şey yok ki-doğruca karakola gittik. İyi bir insan görünüyordu komiser. Baktı bir şey yok, orda bir zabıt tuttu, sonra geldik eve. Fakat bir süre sonra Atif tekrar eve geldi, 'Abi senin tutuklanmanı istiyorlar' dedi. Bir gecelik misafirlikten sonra artık bize acilen yolculuk görünmüştü.

Atf Ural 1961 senesinde Dört Yol'da Yedek Subay olarak askerliğini yaparken

Ankara'ya gittim... Saklambaç oynuyoruz ya... Ankara'da birkaç gün kaldım ve onları şaşırtmak için Bolvadin'e, kayınpederlere bir mektup yazdım. 'Ben buradan Rize'ye geçiyorum. Memleketteki arazileri halledeceğim' falan gibi şeyler yazdım. Mektuplar okunuyordu; bunu biliyordum. Bunlar bu sefer Rize'ye talimat veriyorlar. Vapur geliyor Rize'ye, polisler dolmuş iskeleye... Beni yakalayacaklar... Her şey zahiri sebepler zinciriydi, aslında Kader arıyordu beni...

Sonradan düşündüm; 'Kayınpederim Abdurrahman Yüksel nezarete, ortada bir şey yok, yahu gideyim Bolvadin'e onu kurtarayım' dedim. Onların da istediği buydu zaten... Ben gideyim oraya, bunu istiyorlar. Otobüsten Bolvadin dışından indim, yürüyerek arka sokaklardan gizlice eve girdim. Sabahleyin Adliyeye geldim, savcının kapısının önünde bekliyorum. Hemen kokum alındı. Polis geldi, 'Buyrun gidelim' dedi. 'Ben savcıya ifade vermek istiyorum' dedim. 'Yine gidersin' dedi. Tabii başka çarem yoktu, gittik.

Beni sorgu hâkimliğine sevk ettiler. Yine bir genç hâkim(!). Bolvadin'deki aramada cep defterimi bulmuşlar. Orada şu yazıyor: 'Atf'ı gördüm, çok güzel bir nur talebesi olmuş.' Hâkim, onu okuyor bana. 'Ne var bunda' dedim? Hiçbir şey yok tabii... Ama müstehzi bakışlarla 'yakaladım bak' havasında... Ve azim hiçbir belge, hiçbir şey yok ortada, sebepsiz, olaysız, delilsiz tutuklamaz mı beni. Jandarma bekliyordu arkamda. 'Götür...' dedi hâkim. Bileklerime kelepçeler takılınca, odadan çıkmadan önce gerçeğin ve hiçbir şeyin farkında olmayan bu gencecik hâkime son bir kez bakarak, Eski Said'in diliyle "Zalimler için yaşasın cehennem!" deyişim, söylediğim son sözdü.

Aslında biraz düşünebilseydim, onun kader satrancının bir piyonu olduğunu fark edip kızmamalı, belki teşekkür etmeliydim!

ELLERİM KELEPÇELİ KUR'ANI TUTUYORUM...

Hapishaneye gidiyoruz... Yanımda büyük ebatlı eski bir Kur'an-ı Kerim ile bir seccade var... Kelepçeli ellerimle Kur'ân'ı göğsümde tutuyorum... Dışarıda kayınpederim, bana bakıyor; yürüyorum geçerek yanlarından. Bu kader yolcusu kim? Hangi suç, cinayeti işlemiş?., Bolvadin sokaklarında bakanlar seyrediyor, fakat kimse bilmiyor, göremiyordu bir şey...

Ve hapishaneye giriyorum. 'Önce başgardıyanı göreceksin' dediler. Açtım kapısını başgardıyanın, içeri bir adım attım. 'Çıııııııııı! Dışarıya!' dedi sesinin var gücüyle, nasıl bağıyor ama... 'Dışarı çık kapıyı vur öyle gir!' demek istiyor. Hayatımda kendimi asude, hür, sakin hissettiğim başka bir zaman hatırlamıyorum. 'Sen burada kaderin mahkûmusun, ya da; misafirisin' dedim. Bir sükûnet geldi bana. Kızmadım ona hiç. Hatta inanır mısın sevdim. Bir önceki deneyden ders alarak bu kez, bir an durdum, bekledim. Sonra Kemal-i edep ve nezaketle kapıyı vurup girdim. Evet, burada Kaderin misafiriydim ben... Yanındaki iskemleye oturdum. Başgardıyan elimden Kur'an-ı Kerimi aldı. Dün gibi gözümün önünde; sayfalarını çeviriyor, yüzünü acayip bir gizem kaplıyor ve 'bu ne?' diyerek söze başlıyordu.

-Kur'an'ı, tanımıyor mu yani?

-Hayır! Biliyordu ne olduğunu; ama vakit kazanıyordu düşünebilmek için. Başka ne desin, insan ruhu bu... Yine de düşünüyor, düşünme ihtiyacında. Evrende görevi olan, kaderin bir yolcusu da O... Meğer daha evvel oraya bir grup nur talebesi girmiş. Emirdağ'dan Dr. Tahir Barçın ve arkadaşları. Onları hatırlamış olabilir. Ve ben orada kaç gün kaldım biliyor musun?

-Herhalde birkaç gün...

-Çile kaç günde tamamlanır?

-Kırk...

-Tamam... Tam kırk gün kaldım orada. Aslında benim hapsime çile demek haksızlık olur. Ranzanın birinde yatıp kalkıyordum. Evden muntazaman tepsiyle yemekler geliyordu. Namaz vakti geliyor, biri imam oluyor, diğerleri cemaat, namaz kılınıyordu. Ranzanın birinde, yüzü hala gözümün önüne geliyor; adam öldürmüş birisi devamlı Kur'an okuyordu... Orada bir duyguya kapıldım; 'dünyada ne kadar iyi insan varsa oraya konulmuş, diğerleri salıverilmiş'... Böyle, bir anlık his... Daha ziyade oradakilerin durumu beni etkilemiş oldu...

ÇOCUKLARI TEL ÖRGÜDEN İÇERİ ALDIM

Hatıraları arıyoruz mademki, birinin daha işte sırası geldi; Bir ziyaret günü, çocuklarımı getirdiler. Abdurrahman Ali iki, Nuriye dört yaşında... Ziyaret mekânı bahçeye açılıyor. Arada tel örgü var. Rica ettik, çocukları birkaç dakikalığına içeri alalım diye, izin verdiler. Sol dizime Ali'yi sağıma Nuriye'yi oturttum. O akşam küçük cep defterime yazdığım notlar aynen şöyle:

"O gün ne duyguluydu Nuriye. Baktım, masum kara gözlerini ayırmadan bakıyordu bana. Ne yaptysam, ne söylediysem gülmüyordu, kıpırdamıyordu dudakları. Merak ettim, aradım, belki buldum; gözlerinde ne vardı, ne dolaşiyor, ne yanıyordu kızımın, Nuriyem'in?.. Ya Ali? Görmeden tanıdı babasını, sesini işitince. Beklenmez yerden, beklenmez gelen ses, babasının sesi, onu harekete getirdi. Güldü, sevindi, oynadı. 'Baba! Baba!' dedi. O ne sestü! 'Ne var yavrum?' dedim. Baktım elini tellere vuruyor. 'Baba! Baba!' dedi, 'ne var çocuğum?' dedim, baktım elindeki elmasını bana uzatıyor."

Böyle kırk gün geçti. Orada fırsatı değerlendirip, her şeyin ifade ettiği, taşıdığı anlamı düşünerek birkaç manevi meyve toplamaya çalıştım. Ve bir başka gün,

Beşerin böyle zulmü

Kaderin adil hükmü

Istırap ruha yük mü?

Yaşasın hapisane!

Dilsiz ağız gözsüz baş

Köle ceset sanki taş

Olmaktansa ruhsuz yaş

Yaşasın hapisane!

Bir devirden beridir

Niyet vahşiyandır

Yemin etsem yeridir

Yaşasın hapisane!

Diyerek, o güne ruhumdan taşan övgüler serpiştirdim.

Ve ben 500 lira kefaletle serbest bırakıldım sonunda. O parayı da kayın pederimin kardeşi Hilmi Yüksel vermişti. Nalbanttı, fakat bence bir evliyaydı O. Çocuklarına olayı

hatırlatırım bugün bile her gördükçe, "Hazret-i Ebubekir'in Bilal'i satın alarak azat etmesi gibi, sizin babanız da beni 500 liraya satın alıp hürriyetime kavuşturmuştu" diye...

Bolvadin Avukatımız Bekir Berk'ti. Fakat savunmaya ihtiyacı olmalı mıydı, belki yüz defa beraat kazanmış olan bir kitabı yanımda bulundurdum diye... Gerçekten, çok koşturdu Bekir Berk... Onunla çok güzel hatıralarımız, ayrıca birlikte yaptığımız Barla yolculuğu var. Vefatından önce, kırgınlık kalmasın, Allah hatalarımızı affetsin diye ziyaretine gittim, çok yakınlık gösterdi, Kâbe'nin örtüsünden bir parça hediye etti bana. Ne yapalım, hayat bir sınavdı. Belki de azmimizi, içtenliğimizi, sabrımızı test ediyordu ve değerlendirmede dikkatli olmayı, gıybet sınırına girmemeyi, kimseyi kırmamayı, insanlara yanılma payı tanımayı öğretiyordu kader.

Şualar, dava konusu Şualar. Düşünün, şimdi bütün kitaplar dışarıda serbestçe satılıyor. Bir Küçük Sözler, bir Gençlik Rehberi bulunsa yanımda, içeri giriyorduk. Adalet miydi bu Ömer kardeşim; bugün sizlere tanınan bu ayrıcalık da ne? Bunları naz makamında söylüyorum tabii. Yoksa kaderin adaletiydi her şey.

Sonra o zamanlarda öyle hemen kolayca Risaleleri vermiyorlardı... Birini okuyacak, hazmedeceksin öyle; sonra diğerini alacaksın. Okuyacaksın iyice, sonra bir tane daha... Abdullah Yeğin, eskiler çok iyi bilir bunu.

-Bunları anlatmanız çok iyi oldu Kemal ağabey. Şimdiki genç nesil bunları anlamakta zorlanıyor. Mazi unutulmasın ki mirasyedi olmayalım. Bu hizmet nereden gelmiş, nasıl gelmiş iyi bilinsin, unutulmasın. Çalışmalarımın ana hedeflerinden birisi tarihe belge bırakmak ise de diğeri de budur.

ŞÛLE DERGİSİ'NİN ADINI ATIF KOYDU

-Şûle dergisinden devam edelim. O zor şartlarda nasıl başladı bu iş?

-Şûle dergisi 1962'de çıkmaya başladı. Az önce anlattığım gibi İstanbul'da işsizlik dönemi ve Bolvadin hapis hayatı... Sonra çocukları yanıma, İstanbul'a getirttim. Kayınpederim ayda 300 lira gönderiyordu, onunla geçiniyorduk. Üç çocuk vardı. Düşün, Kocamustafapaşa'daki evden Cağaloğlu'na yürüyerek gider gelirdim o sıralar...

İlk apartmanımızın adı 'Unutman' idi. Girişinde şu levha okunurdu:

" Kaderde ne varsa o olur etme merak

Uyma kendi nefesine Hakkın emrine bak

Altından ağacın olsa zümrütten yaprak

Akıbet gözünü doyurur bir avuç toprak !"

Şule dergisini çıkarma düşüncem işte bu dönemde hayata geçmişti. Öteden beri içimde bir dergi çıkarma arzusu vardı ve bu ruhumda yaşayan yakıcı bir hayaldti. Gerçeğin ışığını daha dış dairelere ulaştırmak, duyurmak istiyordum...

Dergi ismi olarak 'Zemzem' diyordum hep... İnsanın son nefesinde Zemzem'e ihtiyacı var ya... Bir gün Atıf'tan bir mektup aldım. 'Ağabey, Zemzem'i çok söyledin, biraz da Şûle'yi terennüm et' diye, tekrar hatırlatıyordu bana. Derginin adı böyle konulmuş oldu... Fikrimi değiştirmem rahatlatmıştı beni. İnsan daha geniş açıyla bakmalıydı. Ama bunu biraz geç anlamıştım. Karanlıkta kalmış insanın da hiç olmazsa şuleye, bir anlık ışığa ihtiyacı vardı. Özetlenmiş, yansıtılmış bir ışık olacaktı bu.

Yaşadığım olayları da Şule'nin çıkması için kaderin planı olarak yorumlayıp hemen işe koyuldum. Sahaplarda bu konuda sürmüştü araştırmam. Özellikle anlamlı, duygu veren resimler aramıştım aylarca. Muhayyileyi çalıştırıp, uzaktaki hakikatleri bir dürbün gibi yakına getirip duyguya ulaşmak istiyordum.

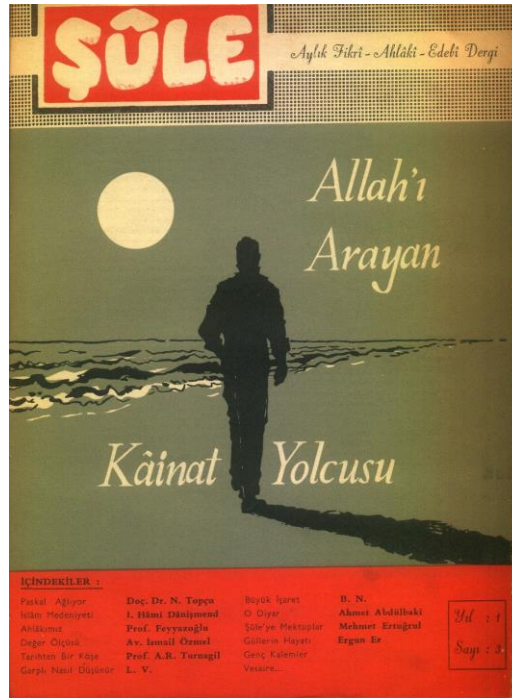
-Ama işsisiniz, hatta kayınpederinizin gönderdiği parayla geçiniyorsunuz; dergi için ayırdığınız bir sermayeniz mi vardı?

-inan tek kuruş sermayem yoktu. Aşk, coşku ve heyecan içindeydim sadece... Bunun dışında param ve hiç bir tecrübem yoktu... Ankara'da "Sözler" in basıldığı Doğu Matbaasından başka bir matbaa da görmüş değildim o güne kadar.

Bir gün telefon çaldı. "Ben, Arife Hanım teyze, Kemal bey" diye söze başladı, sonra "Hacca gidecektim" "Ama çıkaracağınız mecmua bence daha önemli" diye devam etti ve şöyle tamamladı, "3 bin lirayı bu iş için size veriyorum..." Sanki gaipten, Allah'ın her şeye kadir gücünden, hikmetinden geliyordu bu ses. Bir şey söyleyememiş, cevap olarak ona telefonda kesik hıçkırıklarımla ulaşabilmişim ancak.

Bursalı Arife Hanım teyze'nin (Allah rahmet eylesin) hac parasıyla, Nisan 1962 yılında çıkmaya başlamıştı Şûle... Şunu da belirtirim; tekrar Ankara'ya, memuriyete döndükten sonra şükür bu para kendisine ödenmiş ve bu azize ve muhtereme insan, yine aynı parayla hakkını yerine getirmişti...

KARINCA GİBİ TEK BAŞIMA HAC YOLLARINA DÜŞMÜŞTÜM

Şûle Dergisi'nin 3. sayısının kapağı.

-Dergi çıkmaya başlayınca müspet-menfi nasıl tepkiler aldınız, zorluklar yaşadınız mı?

-Ömer kardeşim, bir karınca gibi tek başıma hac yollarına düşmüştüm; Şûle'nin ilk sayısının çıkmış olduğu gündü. Bir top dergiyi omuzlayıp Cağaloğlu'ndaki bayi kulübelere birer ikişer dağıtmaya çalıştığımı çok net hatırlıyorum. Yalnızdım, ama şu anda ruhumda sise bürünmüş bir kardeş daha vardı. "Şûle'nin fahri avukatı" diyorlardı ona. Yalnızdım evet, Kocamustafapaşa'daki evimi idare yeri olarak kullanıyordum. Sonradan Aydınlar Han'da dar ve ancak elektrikle ışıklandırılabilen bir oda kiraladım. Bir masa, oturduğum sandalye, bir de taburem vardı. Karşımdaki oda Yağmur Yayıneviydi... Şûle'ye kimseler uğramazdı, nasılsın, ne yapıyorsun diye... Bir isim hariç, rahmetli Nurettin Topçu. Gelir tabureye oturur, hal hatır sorar, konuşurduk...

Onunla ilk defa Bekir Berk'in yazıhanesinde tanışmıştım. Derginin kapsamı ve çıkış esprisi hakkında kendisine bilgi verdim ve Şûle'nin, özellikle hakikatin uzağında kalan gençler için çıktığını, ışıktan yoksun kalplere ulaşma çarpınışı içinde olacağını anlattım. Kapak yazılarını mümkünse yazmasını rica ettim. İlgi gösterdi; böylece yazı konusunda kendisinden söz almış oldum. Ve O da 3. Sayıdan itibaren yazılarını yazmaya başlamıştı. Şunu da anlatmalıyım ki, Topçu, Üstadi Denizli'de ziyaret eden, onu takdir eden, seven

bir insandı... Ve nerede filizlenme istidadı olan bir hamle ve atılım görse koşar, yanında yer alırdı.

Şulenin kapaklarını hazırlayan, Ankara'da rahmetli Dr. Tahsin Tola'nın tanıştığı Hüseyin Mumcu'yu da burada saygıyla anmalıyım.

Bu dönemde ipek ruhlu Re'fet Kavukçu kardeşi, onun Erzincan'dan kalkıp, Şule'ye resim yardımında bulunabilmek için İstanbul'a gelişini hatırlamak gerekir. Fakülte'de okurken, Refet kardeşime de bir mektup göndererek Üstadı anlatmıştım.

Atif'in sevgili arkadaşı, dava kardeşi Av. Gültekin Sarıgül her zaman manevi desteği ve yazılarıyla yanımda oldu. Şimdi de sağ olsun arar sorar. Değerli İsmail Özmel de devamlı yazılarıyla ilgisini sürdürdü. Sevgili Ertuğrul Düzdağ da sürekli dergiye yazı yazdı. O da hiç unutulmaz, her zaman yanımdaydı.

İmkânım çok kısıtlı olmasına rağmen, Şule'ye kalite bakımından çok özen gösteriyordum. Çağaloğlu'nda en pahalı, ama sanatkâr Ermeni bir klişe yapımcısı vardı. Kapakları ona yaptırıyordum. Baskıda çok titizdim. Sayfalar bağlanırken zorluk çıkarıyordum. Rotatifin başında bekliyordum. Bu nedenle Şule'yi bir basan bir daha basmıyordu.

Ömer kardeş, Şule döneminde bir şey daha oldu; bir gün sahaflarda, Süleymaniye Camii'nde müezzinlik yapan Ziya ile karşılaştım. Cebinden kâğıda sarılmış bir şey çıkardı ve bana uzattı, "Bunu size eşim gönderdi" dedi. Merakla açtım, içinde altın bir bilezik. Ve ekledi "Şûle için!" O anki halimi bir düşün Ömer; duygudan ne hale geldiğimi, asla kabul edemeyeceğimi söyleyişimi; yanından hızla uzaklaşırken de hıçkırıklara boğuluşumu; söyle, sana nasıl anlatabilirim? Aynı cami'de müezzinlik yapan ve her zaman bir gerçek dost olarak hatırladığım ve kendisine her zaman "Bilal-i Habeşim" olarak seslendiğim Ahmet Şahin' i de anmalıyım burada.

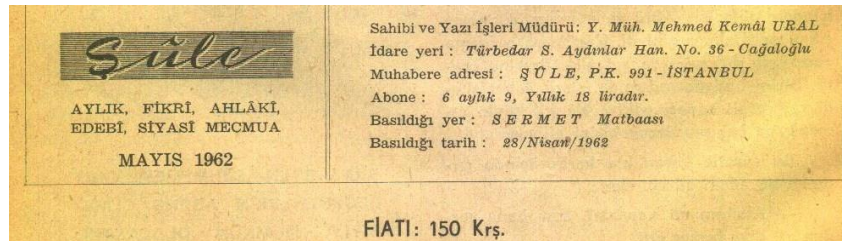
ŞÛLE SADECE 8 SAYI ÇIKABİLDİ

-Şûle ne kadar devam etti?

-Şûle sadece 8 sayı çıkabildi. "Biz komünist gençlere de veriyorduk Şûle'yi" demişti görüştüğümüz birkaç bayi. Ayrıca "Sevgili Şûle, ben bir hakikat arıyordum" diye başlayan mektuplar alıyordum. Hatta gelen bir mektup 8. sayının çıkış nedeni oldu. Mektup liseli bir genç kızdan geliyordu. İçinde canhıraş haykırışlar vardı. O yazıya uygun bir kapak aramak üzere Beyoğlu'nda İstiklal caddesinde Hachette kitap evine gittim ve orada çok pahalı, ciltli bir kitabı, içindeki 'ellerini çaresiz dua şeklinde açmış çocuk resmi' için satın aldım.

O zamanlar kritik bir dönemdi ve sevgili Peygamber'imizin (a.s.v.) "Harp hiledir" sözünden esinlenip, insanlar peşin yargıyla konuya yaklaşmasınlar diye, B.N ya da S.Okur diyerek muazzez Üstad'ın ismini hatırlatacak şekilde yazıyordum. Çünkü isim değil; ilaçlar, kanıtlar, bürhanlar önemliydi. Aksini savunmak ne anlama gelirdi? Yıllarca işkenceye, ezaya katlanarak kalplerde iman çiçeklerinin açmasını bekleyen Üstad Bediüzzaman'ın, davasına sadakatsizlik olmaz mıydı???

Ama kader aşılamadı ve "İnsan bilmediği şeyin düşmanıdır" gerçeğinin hep uzağında kalındı.

1962'de ancak 8 sayı çıkabilen Şûle Dergisinin Logosu

Vicdani kanaatim şudur ki, Şûle o kadar çıkmalıydı. Görevi o kadardı. Hem de yerine getirilecek başka hizmetler vardı... Şule belki de kendi sahasında örnek bir çığır açmıştı. Kader'in programında onun o kadar yeri vardı; şükretmeliydim yalnız. Hem bir tecrübe olmuştu. Şule'nin son sayısının arka kapağında seslenişi şöyleydi: YENİ DOĞUŞLARA HAZIRLANAN DÜNYADA HER SABAH BİR BAŞKA ŞULE PARLAYACAK! Nitekim öyle oldu. Şule'den sonra gerçeği terennüm eden nice dergiler birbiri ardına doğdu. Hakikat ister Şule'den ister başka isimde bir dergiden yansısın, ne fark eder? Öyle değil mi, o güzel sözü benim dilim söylemiş ya da senin dilin Ömer'im?

-Şûle ile ilgili mahkemeniz oldu mu hiç?

-Hayır olmadı. Siyasetin çok uzağındaydı, niçin olsaydı ki!

1963 de tekrar memuriyete dönmek zorundaydım. Çok hazindir... Kimse işe almıyordu, almak istemiyordu beni. Ve sekiz yıl hizmet ettiğim müessesem, aldığım mahkûmiyet kararını zikretmeden -af çıkmasına rağmen-, hizmetimi gösteren belgeyi bir türlü vermiyordu. Bu sekiz yılı yok farzedip yeni mezun olarak işe girdim sonunda. Fakat birkaç yıl sonra kader, altın kalpli Recai Kutun'un eliyle düzeltti yanlışlığı.

İHLÂS... EN BÜYÜK KARŞI KONULMAZ GÜÇ...

- Şahide annelerle Bayram Yüksel ağabeyin soyadları aynı, bir akrabalık var mı?

- Hayır, hiçbir akrabalık yok. Bayram, Bolvadin-Çoğu (şimdiki ismi Kemer kaya) köyündendir. Üstad ile aramızda elçiydi o... Çok iyi görüşürdük...

Ömerciğim, bak Bayram dedin de, bir gün kayınvalidem Şahide anneye 'Çoğu' köyüne gittik ve Bayram Yüksel'in annesini ziyaret ettik... O, sade köy evinde tavanda asılı olan soğanlara dakikalarca bakmaktan gözlerimi ayıramadım... Baktım ve baktıkça ağladım... Kaderin, Çoğu köyünde Bayram'ı seçişini, gelip onu köyde buluşunu, hizmete verişini, bu seçişte dengeyi ve ahengi, sonra da, başka türlü daha etkin olamaz mıydı diye, derin düşüncelere daldım, ama hemen yanlışımı kavradım. Vehim ve endişeleri tahrik etmeden hizmetin yapılması, gizlilik perdesi ve mahviyetkâr bir görünüm altında, rotatifsiz, elden ele, mum ışıkları altında nurların yazılarak, derinden, yavaş yavaş, şaşaasız yayılması lazımdı... Vaktin dolmasını, mevsimin ve meyvenin olgunlaşmasını zihinlerin hazırlanmasını, bu hikmeti gözetip gerçekleştirecekti zaman...

Hayal şu anda nasıl Medine'ye gitmez, sonra da küçük dersanelerde yetişen birbirinden habersiz grupların Hz. Peygamber'i (a.s.v) karşılamasını seyretmeye çıkmaz ve oradan bugüne dönüp Amerika'lara, Avrupa'lara, Asya'lara uzanıp gerçeğin nurlarını yansıtan toplantılara, sempozyumlara, konferanslara bakıp şükür secdesi yapmaz... Sözün özü metotta, ihlâsta ve içtenliktedir. Yani en büyük karşı konulmaz güçte...

MEDRESET-ÜZ-ZEHRA DOĞUDA AÇILSAYDI BUGÜNKÜ KAOS YAŞANMAZDI.

-Başka söylemek istedikleriniz var mı?

-Var Ömer kardeşim.

Ben gerçi sana Bediüzzaman anlatılamaz dedim ama O, anlaşılacak zorunda. Üstad, otomobilde Bayram Yüksel'in kucağında Urfa'ya ölmek için giderken "Anlaşamadım" ya da "Beni anlamadılar" demiş. Aslında, gereğince biz anlamadık onu. "Ben kendimi beğenmiyorum, beni beğenenleri de beğenmiyorum" demesinin mutlaka bir anlamı olmalıydı. Hem "hazım olmayan ilim telkin edilmemeli" diye, daha nice gerçekleri hatırlatmıştı. Ayrıca, "Ben başkaları için kitap yazmamışım, kendim için yazmışım" demesi de büyük, lâtif, ince bir dersti bize.

Sonra siyasiler ve diğerleri anlamamışlardı onu... Sadece ve hemen şunu söylemeliyiz; onun hayalini kurduğu, Medreset-üz-Zehra doğuda açılırdı, bugünkü hercümerç ve kaos yaşanmazdı.

Üstad, zaaflarıyla insanın çaresiz durumunu dikkate alarak, zamanın nabzını doktor gibi tutarak, "Farzları kılın" derdi.

Kim kuşku duyabilir? Nurların lâhutî üslubu ne kadar değerlidir! Ama bu bizim ruh iklimimizde ve yaşantımızda yaşar.

Üstad'ın "Benim vazifem bitti, bundan sonrasını, zamanın anlayışına uygun açıklamaları sizler yapacaksınız" mealinde sözlerini içeren bir mektubunu Mehmet Emin Birinci getirmişti bir gün bana. Fakat ne acı ki, vahiyle inen Kur'ân bile İngilizceye ve diğer dillere tercüme edilirken sürüyordu gerçeği inciten iddialar. Manen öksüz bırakılmış, sokağa, başıboşluğa, hiçliğe terk edilen bir neslin ne farkı vardı bir yabancından? Gözler görmüyordu bu dehşetli inançsızlık selini. Zaman azdı ve bitiyordu hayat. Gerçeği sevdirmek ve benimsetmek önemli olan; kelime öğretisi ısrarından vazgeçip, haykırmak gerekliydi:

DUR GİTME GEMİCİ! BURASI İNANÇSIZLIK VADİSİ!

Kemal Ural, hatıralarımı ilk defa sana anlattım dediği Ömer Özcan ile kendi evinde

Dur gitme gemici! Burası inançsızlık vadisi! Hangi iş "İnsan" ı kurtarmaktan daha önemli olabilir? Çok şey var bu konularda anlatılacak çok şey. Sevmeli, yanlışta ısrarla can çekişen insana acımalı. Ve sonra sadece düşünmeli, Hz. Peygamber (a.s.v) niçin, kimin için gelmişti?

"Beğendiğin şeyde ifrat etme" sözüyle bakışı dengeye çağırıyordu Üstad ve buna "Hayır, bazen şerre vasita olur" sözünü ekliyordu. Şunu da söylüyordu, "Nura her taifeden insanın ihtiyacı ve susuzluğu var."

Bediüzzaman! O, sabır ve ümidiyle tohumunda saklanan bir çınar ağacıydı. O, farklı bir mesafeden, pencerelerden bakmayı öneriyordu bize. "Bir yangın var, çocuğum içinde yanıyor!"dan başka bir şey düşünmüyordu.

O, kaderin kendisini "acz ve fakr" libası ve buğulu bakışları içinde gizlediği, koruduğu bu garip ve esrarengiz insan, bir rüya, bir efsane hayatı geride bırakarak, Kur'ân'dan devşirdiği inanç tohumlarını bahtsız bir asrın sinesine saçarak bu dünyadan ayrıldı.

Bakın hâlâ asrın başında durmuş sesleniyor:

"Ey Müslüman! Aldanma! Başını indirme! Paslanmış bîhemta bir elmas, daima mücella cama müreccahtır."

Ey Bediüzzaman, ey Sahibüzzaman, ey Fahrüddeveran, ey Fatinülasır ve ey felaket-helaket asrının adamı!

Seni çok özledik !!!

-Kemal Ural ağabey, buluşmamız zor başladı ama iyi bitti. Hatıralarınız tarihin bir dönemine ışık tutmuş oldu. İbretlerle dolu mesajlar verdiniz, size çok teşekkür ediyorum.

-Ömer Özcan, 50 yıla yakın bir zamandan sonra kalbim sana açıldı. Kabre sorumlu olarak giderken, bana bir fırsat verdin, Allah'ın rızası seni kucaklasın diyor, sana defalarca teşekkür ediyorum. Başarılı, feyizli hizmetler diliyorum... Ömer, şunu da söylemek istiyorum, güneş doğdu doğacak!

